



НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

Україна, 01008, м. Київ, вул. Грушевського, 5

№ 59/21-07

від "21" липня 2020 року

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ

(01033, м. Київ, вул. Жилинська, 14)

Суб'єкт права на конституційне подання 50 народних депутатів України

Уповноважені за дорученням народні депутати України:

Мамка Григорій Миколайович

01008, Україна, м. Київ,

вул. Грушевського, 5

ел. пошта: mamka@rada.gov.ua

Тел.: (044) 255-35-26

Німченко Василь Іванович

01008, Україна, м. Київ,

вул. Грушевського, 5

ел. пошта: nimchenko@rada.gov.ua

Тел.: (044) 255-31-60

Славицька Антоніна Керимівна

01008, Україна, м. Київ,

вул. Грушевського, 5

ел. пошта: slavytska@rada.gov.ua

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПОДАННЯ

щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України» від 14 жовтня 2014 року № 1698-VII (зі змінами)

Відповідно до статей 147, 150 Конституції України (від 28 червня 1996 року, № 254к/96-ВР, Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141), статей 51-52 Закону України «Про Конституційний Суд України» (від 13 липня 2017 року, № 2136-VIII, Відомості Верховної Ради (ВВР), 2017, № 35, ст.376), звертаємось до Конституційного Суду України з клопотанням

Конституційний Суд України

03/345 від 21.07.2020

щодо визнання такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними) окремих положень Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України» від 14 жовтня 2014 року № 1698-VII (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 47, ст.2051) (далі – Закон).

Відповідно до абзацу першого частини першої статті 1 Закону Національне антикорупційне бюро України (далі - Національне бюро) є державним правоохоронним органом, на який покладається попередження, виявлення, припинення, розслідування та розкриття корупційних правопорушень, віднесених до його підслідності, а також запобігання вчиненню нових.

Частина друга статті 1 Закону визначає, що Національне бюро утворюється Президентом України відповідно до цього та інших законів України.

Згідно частини першої статті 6 Закону керівництво діяльністю Національного бюро здійснює його Директор, який призначається на посаду та звільняється з посади Президентом України в порядку, визначеному цим Законом.

Пунктом 1 частини третьої статті 7 Закону встановлено, що Президент України визначає трьох осіб Конкурсної комісії (далі – Конкурсна комісія).

Абзацом другим частини дев'ятої статті 7 Закону визначено, що Президент України призначає на посаду Директора Національного бюро одного з відібраних Конкурсною комісією кандидатів протягом десяти днів з дня внесення Конкурсною комісією відповідного подання.

Відповідно до другого речення другого абзацу частини шостої статті 26 Закону, Президент України, Верховна Рада України та Кабінет Міністрів України щороку визначають по одному члену комісії з числа осіб, які мають значний досвід роботи в органах досудового розслідування, прокуратури, судах за кордоном чи міжнародних організаціях, володіють необхідними знаннями та навичками для проведення такої оцінки (аудиту), а також мають бездоганну ділову репутацію.

Положення про Раду громадського контролю та про порядок її формування затверджуються Президентом України (частина друга статті 31 Закону).

Суб'єкт права на конституційне подання вважає, що положення абзацу першого частини першої статті 1 (в частині визначення Національне бюро державним правоохоронним органом), частини другої статті 1, частини першої статті 6 (в частині призначення на посаду та звільнення з посади Директора Національного бюро Президентом України), пункту 1 частини третьої статті 7, абзацу другого частини дев'ятої статті 7, другого речення другого абзацу частини шостої статті 26 (в частині визначення Президентом України одного члена до складу комісії зовнішнього контролю), частини другої статті 31 Закону не відповідають нормам Конституції України (є неконституційними).

На виконання вимог частини третьої статті 51 Закону України «Про Конституційний Суд України» наводимо правове обґрунтування невідповідності положень Закону статтям **6, 8, 19, 85, 106, 113, 116 Конституції України**.

I. Згідно до статі 1 Конституції України (від 28 червня 1996 року, № 254к/96-ВР, Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141), Україна є демократичною і правовою державою.

Правова держава – то є держава, де здійснення державної влади допускається лише на основі Конституції та законів, прийнятих формально і матеріально відповідно до Конституції, і з метою гарантування гідності людини, свободи, справедливості та **юридичної визначеності**.

Відповідно до статті 8 Конституції України в Україні визнається і діє принцип верховенства права. Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй. Норми Конституції України є нормами прямої дії.

В силу статей 6, 19 Конституції України, державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

У своєму Рішенні від 1 квітня 2008 р. № 4-рп/2008 (справа про Регламент Верховної Ради України) Конституційний Суд України зазначив, що поділ державної влади є структурною диференціацією трьох рівнозначних основних функцій держави: законодавчої, виконавчої, судової. Він відображає функціональну визначеність кожного з державних органів, передбачає не тільки розмежування їх повноважень, а й їх взаємодію, систему взаємних стримувань та противаг, які мають на меті забезпечення їх співробітництва як єдиної державної влади. Неухильне додержання органами законодавчої, виконавчої та судової влади Конституції та Законів України забезпечує реалізацію принципу поділу влади і є запорукою їх єдності, важливою передумовою стабільності, підтримання громадського миру і злагоди в державі (пункт 4.1).

Саме вказані конституційні приписи зумовлюють дотримання **основоположного конституційного принципу** щодо потреби обмежувати державну владу з метою забезпечення прав і свобод людини та, зобов'язуючи наділених державною владою суб'єктів діяти виключно згідно з закріпленими в Конституції України цілями їх утворення і у встановлених Основним Законом України межах та засадах їх поділу на законодавчу, виконавчу та судову.

Отже, **організація та здійснення державної влади на вказаних засадничих конституційних принципах, покликана забезпечувати права і свободи людини і громадянина та відображає функціональну визначеність кожного з державних органів, передбачає не тільки розмежування їх**

повноважень, а й їх взаємодію, як єдиної системи державної влади. Таку юридичну позицію на цей рахунок висловлює Конституційний Суд України (Висновок від 30 жовтня 2003 року № 1-в/2003, Рішення від 13 червня 2019 року № 5-р/2019, Висновок від 16 грудня 2019 року № 7-в/2019 року).

Конституція України містить вичерпний перелік органів державної влади, не віднесених до законодавчої, виконавчої та судової гілок влади, та засади їх утворення (формування їх складу), в тому числі шляхом реалізації спільної компетенції Верховної Ради України та Президента України.

Відповідно до частини першої статті 1 Закону, Національне антикорупційне бюро України є державним правоохоронним органом, на який покладається попередження, виявлення, припинення, розслідування та розкриття корупційних правопорушень, віднесених до його підслідності, а також запобігання вчиненню нових.

Аналіз положень Конституції України свідчить, що функціональне визначення Національного бюро Основним Законом України не передбачено.

В силу статей 113, 116 Основного Закону України виключно Кабінет Міністрів України як вищий орган у системі органів виконавчої влади забезпечує, окрім іншого, здійснення внутрішньої і зовнішньої політики, вживає заходів щодо забезпечення прав і свобод людини і громадянина, здійснює заходи щодо забезпечення громадського порядку, боротьби зі злочинністю.

Отже, за функціональним призначенням і визначеними обов'язками Національне антикорупційне бюро має усі ознаки органу виконавчої влади.

Частина перша статті 1 Закону суперечить і правовій позиції Конституційного Суду України, викладеній у Рішенні від 13 червня 2019 року №5-р/2019: «утворення будь-якого органу державної влади можливе лише суб'єктами та в порядку, передбаченими Конституцією України. Правовий статус новоутвореного органу державної влади має відповідати його функціональному призначенню, меті та завданням діяльності».

Таким чином, підпорядкування Національного бюро Президенту України (частина друга статті 1 Закону) є проявом безпосереднього втручання в систему органів виконавчої влади Президентом України, що може призвести до поступової та завуальованої зміни балансу влади.

Більше того, Конституція України не наділяє Верховну Раду України правом визначати у своїх актах повноваження парламенту і глави держави виходячи за межі тих, що встановлені конституційними нормами.

Проте, законодавець, прийнявши Закон, яким уповноважив Президента України утворити Національне бюро України (абзац перший частина перша статті 1 Закону), порушив положення статті 19 та 85 Основного Закону

України, які визначають, що органи державної влади зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Законодавець, по суті, підпорядкував Національне бюро, з притаманними функціями органу виконавчої влади, Президенту України, що суперечить засадничим положенням статей 113, 116 Конституції України, які визначають статус та повноваження Кабінету Міністрів України, як вищого органу в системі органів виконавчої влади та його виключними функціональними повноваженнями, що є в причинному зв'язку з порушенням конституційного принципу поділу державної влади (стаття 6 Конституції України).

II. Конституційно-правовий статус Президента України визначений статтями 102-112 Основного Закону. Відповідно до статті 102 Конституції України Президент України є главою держави і виступає від її імені, гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина. З точки зору теорії і практики конституційного права, Президент України - державний одноособовий виборний орган в Україні.

Обсяг та межі повноважень Президента України визначаються виключно Конституцією України (стаття 106) і не можуть бути розширені законом або іншими нормативними актами.

Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що повноваження Президента України вичерпно визначені Конституцією України, що унеможливує прийняття законів які б встановлювали чи розширювали його повноваження (Рішення від 10 квітня 2003 року № 7-рп/2003, Рішення від 7 квітня 2004 року № 9-рп/2004, Рішення від 17 грудня 2009 року № 32-рп/2009).

Особлива природа рішень і висновків Конституційного Суду України вказує на необхідність розглядати в якості критеріїв раніше прийняти правові позиції Суду і це важливо враховувати в порядку «*de lege ferenda*». При цьому, у судових справах, які стосуються включення до повноважень Президента України нового обсягу правомочностей, кожного разу оцінюються Судом з позиції небезпечних ризиків для експліцитного застосування (самого конституційного тексту), відповідно з імпліцитною поза текстовою складовою, що може бути реальною (легітимною) загрозою узурпації влади. Це можливо уявити, коли самим парламентом не заперечується і фактично досягається, як у даному випадку, концентрація владних повноважень у Президента України.

Конституція України надала Президентіві України низку повноважень стосовно організації і діяльності системи правоохоронних органів. Згідно з пунктом 11 частини першої статті 106, частиною третьою статті 131-1 Конституції України, Президент України має право в порядку, визначеному законом (пункт 14 частини першої статті 92 Конституції України), з урахуванням пункту 25 частини першої статті 85 Конституції України призначати на посаду та звільняти з посади за згодою Верховної

Ради України Генерального прокурора. Згідно з пунктом 14 частини першої статті 106 Конституції України, Президент України вносить до Верховної Ради України подання про призначення на посаду та звільнення з посади Голови Служби безпеки України.

Однак Конституція України не передбачає повноваження Президента України по утворенню **Національного антикорупційного бюро, призначенню на посаду або звільненню з посади Директора Національного антикорупційного бюро, визначенню трьох осіб, які входять до складу комісії з проведення конкурсу на зайняття посади Директора Національного антикорупційного бюро (Конкурсної комісії), визначенню одного члена зі складу комісії зовнішнього контролю, затвердженню Положення про Раду громадського контролю при Національному бюро та порядок її формування.**

Положення пункту 28 частини першої статті 106 Конституції України, згідно з яким Президент України створює у межах коштів, передбачених у Державному бюджеті України, для здійснення своїх повноважень консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи і служби не може розглядатися як таке, що надає Президенту наведені вище повноваження. Адже Національне антикорупційне бюро, згідно з Законом не є консультативним, дорадчим чи іншим допоміжним по відношенню до Президента України органом чи службою; створене і діє не для здійснення Президентом України своїх повноважень, а з іншою метою що визначена частиною першою статті 1 Закону (протидії кримінальним корупційним правопорушенням, які вчинені вищими посадовими особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, та становлять загрозу національній безпеці, попередження, виявлення, припинення, розслідування та розкриття корупційних правопорушень, віднесених до його підслідності, а також запобігання вчиненню нових).

Положеннями оспорюваного Закону передбачено наділення Президента України додатковими повноваженнями (не закріпленими Конституцією України), а саме: утворювати Національне антикорупційне бюро України (частина друга статті 1); призначати на посаду та звільняти з посади Директора Національного антикорупційного бюро України (частина перша статті 6); визначати трьох осіб, які входять до складу Конкурсної комісії (пункт 1 частини третьої статті 7); призначати на посаду Директора Національного бюро (абзац другий частини дев'ятої статті 7), визначати та призначати члена комісії зовнішнього контролю (друге речення другого абзацу частини шостої статті 26); затверджувати Положення про Раду громадського контролю та порядок її формування (частина друга статті 31).

Опосередковане підпорядкування Національного антикорупційного бюро України Президенту України створює загрозу незалежності правоохоронного органу та призводить до концентрації органу державної влади, з притаманними функціями виконавчої влади, у

Президента України, його конкуренції з органами виконавчої влади, а отже до нівелювання гарантій прав і свобод людини і громадянина. Фактично, це створення паралельного органу виконавчої влади, яка підпорядковується Президенту України, що призводить до встановлення невизначених меж повноважень глави держави всупереч конституційному принципу поділу державної влади, спричиняє розбалансування наявної конституційної системи стримувань і противаг у механізмі державної влади в Україні.

Конституційний Суд України у Висновку від 16 грудня 2019 року № 7-в/2019 (далі – Висновок) наголосив на тому, що опосередковане підпорядкування Національного антикорупційного бюро України та Державного бюро розслідувань Президенту України через призначення і звільнення керівників створить загрозу незалежності цих органів, призведе до концентрації виконавчої влади у Президента України, його конкуренції з органами виконавчої влади, а отже, до нівелювання гарантій прав і свобод людини і громадянина.

У Рішенні від 5 жовтня 2005 року № 6-рп/2005 Конституційний Суд України вказав: «Гарантією недопущення узурпації державної влади є, зокрема, закріплені Конституцією України принципи здійснення державної влади на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову (частина перша статті 6) та положення, згідно з яким органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (частина друга статті 19)».

Європейська Комісія «За демократію через право» (Венеційська Комісія) зауважила, що «посилення повноважень президента може стати перешкодою для створення справді демократичних структур і в кінцевому підсумку призвести до надмірно авторитарної системи» (пункт 64 Висновку про конституційну ситуацію в Україні, схваленого Європейською Комісією „За демократію через право“ (Венеційською Комісією) на 85-му пленарному засіданні 17–18 грудня 2010 року).

Оспорювані положення Закону протирічать і основам правового порядку в Україні, оскільки законодавець розширивши повноваження Президента України на законодавчому рівні, в супереч положень статті 106 Конституції України щодо визначення виключного обсягу та переліку повноважень глави держави, порушив конституційні вимоги щодо необхідності дотримання принципу верховенства права та Конституції (статті 8 та 19 Конституції України).

Змістовий аналіз оспорюваних положень Закону щодо утворювання Президентом України Національного бюро (частина друга статті 1 Закону); призначення на посаду та звільнення з посади Директора Національного

бюро Президентом України (частина перша статті 6 Закону); визначення Президентом України трьох осіб, які входять до складу Конкурсної комісії (пункт 1 частини третьої статті 7); призначення Президентом України на посаду Директора Національного бюро одного з відібраних Конкурсною комісією кандидатів (абзац другий частини дев'ятої статті 7), визначення та призначення Президентом України члена комісії зовнішнього контролю (друге речення другого абзацу частини шостої статті 26); затвердження Президентом України Положення про Раду громадського контролю та порядок її формування (частина друга статті 31) свідчить, що йдеться про наділення Президента України додатковими статусними повноваженнями, які притаманні вищому органу виконавчої влади та є за межами повноважень глави держави, визначених Конституцією України.

Таким чином, наділення оспорюваними положеннями Закону Президента України додатковими повноваженнями - є таким, що не відповідає Конституції України (статті 6, 8, 19, 106, 113, 116).

Наведене підтверджується і позицією Конституційного Суду України, викладеною у Висновку (щодо закріплення конституційних повноважень Президента України утворювати Національне антикорупційне бюро України, призначати на посаду та звільняти з посади Директора Національного антикорупційного бюро України: «пропоновані Законопроектом зміни передбачають обмеження конституційних повноважень органів виконавчої влади, їх незалежності, а тому не узгоджуються з основними положеннями та принципами Конституції України, оскільки можуть створити загрозу негативного впливу на дотримання конституційних прав і свобод людини і громадянина, обмеживши як самі права, так і їх реалізацію, що можуть бути забезпечені тільки незалежними органами правопорядку та конституційно визначеними органами державної влади».

З огляду на наведене, враховуючи юридичні позиції Конституційного Суду України щодо здійснення державної влади відповідно до зазначених конституційних приписів, зокрема, на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову, оспорювані норми Закону не відповідають принципу самостійності органів законодавчої та виконавчої влади у здійсненні покладених на них повноважень як фундаментальної основи конституційного ладу в країні; порушують основи правового порядку в Україні, відповідно до яких органи державної влади, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі та у межах повноважень, які передбачені Конституцією та законами України; суперечать положенням Конституції України (6, 8, 19, 85, 106, 113, 116) (є неконституційними).

А саме:

- абзац перший частини першої статті 1 Закону, який визначає, що Національне антикорупційне бюро України є державним правоохоронним органом;

- частина друга статті 1 Закону, яка закріплює, що Національне антикорупційне бюро України утворюється Президентом України;

- частина перша статті 6 Закону, щодо призначення на посаду та звільнення з посади Президентом України Директора Національного антикорупційного бюро України;

- пункт 1 частини третьої статті 7 Закону щодо визначення Президентом України трьох осіб Конкурсної комісії;

- абзац другий частини дев'ятої статті 7 Закону, який визначає, що Президент України призначає на посаду Директора Національного бюро одного з відібраних Конкурсною комісією кандидатів протягом десяти днів з дня внесення Конкурсною комісією відповідного подання;

- друге речення другого абзацу частини шостої статті 26 Закону щодо визначення Президентом України по одному члену комісії;

- частина друга статті 31 Закону, яка визначає, що Положення про Раду громадського контролю та про порядок її формування затверджуються Президентом України.

Враховуючи те, що порушені у конституційному поданні питання, мають особливе суспільне значення, оспорювальні положення Закону протирічать основоположним конституційним приписам і спотворюють принцип верховенства права, просимо визначити конституційне провадження за цим поданням невідкладним, та розглянути його у строки, визначені пунктом 3 частини третьої статті 75 Закону України «Про Конституційний Суд України» від 13 липня 2017 року № 2136-VIII.

На підставі викладеного, керуючись статтями 147, 150, 152 Конституції України, статтями 51, 52, 75 Закону України «Про Конституційний Суд України»,

ПРОСИМО:

1. Відкрити конституційне провадження у справі за конституційним поданням щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України» від 14 жовтня 2014 року № 1698-VII (зі змінами);

2. Визнати провадження за цим конституційним поданням невідкладним і розглянути його у місячний строк, визначений пунктом 3 частини третьої статті 75 Закону України «Про Конституційний Суд

України» від 13 липня 2017 року № 2136-VIII;

3. Визнати положення Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України» від 14 жовтня 2014 року № 1698-VII (зі змінами) такими, що суперечать положенням статей 6, 8, 19, 85, 106, 113, 116 Конституції України (є неконституційними), а саме:

- абзац перший частини першої статті 1 Закону, який визначає, що Національне антикорупційне бюро України є державним правоохоронним органом;

- частину другу статті 1 Закону, яка встановлює, що Національне антикорупційне бюро України утворюється Президентом України;

- частину першу статті 6 Закону, згідно якої керівництво діяльністю Національного бюро здійснює його Директор, який призначається на посаду та звільняється з посади Президентом України;

- пункт 1 частини третьої статті 7 Закону щодо визначення Президентом України трьох осіб Конкурсної комісії;

- абзац другий частини дев'ятої статті 7 Закону, який закріплює, що Президент України призначає на посаду Директора Національного бюро одного з відібраних Конкурсною комісією кандидатів протягом десяти днів з дня внесення Конкурсною комісією відповідного подання;

- друге речення другого абзацу частини шостої статті 26 Закону щодо визначення Президентом України по одному члену комісії;

- частина друга статті 31 Закону, яка визначає, що Положення про Раду громадського контролю та про порядок її формування затверджуються Президентом України.

4. Залучити до участі в конституційному провадженні уповноважених представників суб'єкта права на конституційне подання за дорученням народних депутатів України:

Мамку Григорія Миколайовича;

Німченка Василя Івановича;

Славицьку Антоніну Керимівну.

Додатки:

1. Витяг з Конституції України (*Відомості Верховної Ради України 1996, № 30, ст. 141*);

2. Витяг із Закону України «Про Конституційний Суд України» від 13 липня 2017 року № 2136-VIII (*Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 35, ст. 376*);

3. Витяг із Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України» від 14 жовтня 2014 року № 1698-VII (*Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 47, ст.2051*);

4. Рішення Конституційного Суду України від 10 квітня 2003 року № 7-рп/2003;

5. Рішення Конституційного Суду України від 7 квітня 2004 року № 9-рп/2004;
6. Рішення Конституційного Суду України 17 грудня 2009 року № 32-рп/2009;
7. Рішення Конституційного Суду України від 13 червня 2019 року у справі № 5-р/2019;
8. Висновок Конституційного Суду України від 16 грудня 2019 року № 7-в/2019;
9. Рішення Конституційного Суду України від 1 квітня 2008 року №4-рп/2008;
10. Висновок Конституційного Суду України від 30 жовтня 2003 року № 1-в/2003;
11. Висновок "Про конституційну ситуацію в Україні" Європейська Комісія за демократію через прав (Венеціанська комісія) від 17 жовтня 2010;
12. Рішення Конституційного Суду України від 13 червня 2019 року № 4-р/2019.

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України» від 14 жовтня 2014 року № 1698-VII (зі змінами)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
1.	Абрамович Ігор Олександрович	138	
2.	Бойко Юрій Анатолійович	125	
3.	Борт Віталій Петрович	152	
4.	Бурміч Анатолій Петрович	144	
5.	Волошин Олег Анатолійович	154	
6.	Гнатенко Валерій Сергійович	260	
7.	Дунаєв Сергій Володимирович	133	
8.	Загородній Юрій Іванович	143	
9.	Іоффе Юлій Якович	136	
10.	Ісаєнко Дмитро Валерійович	139	
11.	Кальцев Володимир Федорович	148	
12.	Качний Олександр Сталіноленович	160	
13.	Кива Ілля Володимирович	158	
14.	Кісільов Ігор Петрович	142	
15.	Козак Тарас Романович		
16.	Колтунович Олександр Сергійович	146	

15/п'ятнадцять) підписів

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України» від 14 жовтня 2014 року № 1698-VII (зі змінами)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
17.	Королевська Наталія Юріївна	28 128	
18.	Кузьмін Ренат Равелійович	111	
19.	Ларін Сергій Миколайович	132	
20.	Лукашев Олександр Анатолійович	314	
21.	Львовчкін Сергій Володимирович	129	
22.	Львовчкіна Юлія Володимирівна	153 14:	
23.	Макаренко Михайло Васильович	153	
24.	Мамка Григорій Миколайович	147	
25.	Мамоян Суто Чолоєвич	157	
26.	Медведчук Віктор Володимирович	127	
27.	Мороз Володимир Вікторович	266	
28.	Німченко Василь Іванович	130	
29.	Павленко Юрій Олексійович	149	
30.	Папієв Михайло Миколайович	137	
31.	Плачкова Тетяна Михайлівна	155	
32.	Пономарьов Олександр Сергійович	284	

16 (шістнадцять) підписів.

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України
(конституційності) окремих положень Закону України «Про
Національне антикорупційне бюро України» від 14 жовтня 2014 року
№ 1698-VII (зі змінами)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
33.	Приходько Наталія Ігорівна	150	
34.	Пузанов Олександр Геннадійович	156	
35.	Рабінович Вадим Зіновійович	162	
36.	Скорик Микола Леонідович	140	
37.	Славицька Антоніна Керимівна	164	
38.	Солод Юрій Васильович	258	
39.	Столлар Вадим Михайлович	135	
40.	Суркіс Григорій Михайлович	141	
41.	Фельдман Олександр Борисович		
42.	Христенко Федір Володимирович	257	
43.	Чорний Віктор Іванович	151	
44.	Шуфрич Нестор Іванович	432	
45.	Палаєв А.Е.	407	
46.	Скороход А.К.	299	
47.	Думський О.А.	300	
48.	Шпенюк Д.К.	252	

15/11/2014 (підпис)

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України» від 14 жовтня 2014 року № 1698-VII (зі змінами)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
49	Кобалачко В.В.	184	
50	Держави А.П.	360	
51	Коваль А.К.	262	
52	Новиківської В.В.	264	
	Всього 50 (п'ятдесят) підписів народних депутатів України.		
	Ф.о. керівника Управління кадрів - керівник відділу по роботі з персоналом Апарату Верховної Ради України		
			С. Ковчун 08.07.2020р.

4 (чотири) підписи